ΕΤΟΣ Γ΄. — ΑΡΙΘ. 266 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 12 ΜΑΡΙΤΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΤΥΧΙΑ—ΣΥΜΦΟΡΑ.

Μὲ τὸν Τρικούπη τώρα—τὸ κόμμα του φωνάζει—
γαλήνη, εὐτυχία 'στὸ ἔθνος καὶ χαρὰ,
Μαγιάτικη αὐγοῦλα παντοῦ γλυκοχαράζει,
κι' ὁ οὐρανὸς θὰ βρέχῃ ψωμὶ καμμιὰ φορά.
Ἀσφάλεια καὶ τάξις εἰς ὅλα βασιλεύει,
κανεὶς δὲν θὰ πεινάσῃ, κανεὶς δὲν θὰ νηστεύῃ.

—

Σὲ κάθε φτάρνισμά του καὶ μία εὐτυχία,
αὐτὸς θὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς κοιμισμένους νόμους,
καὶ ἔξαφνα μιὰ 'μέρα σὰν φαντασμαγορία
θὰ 'δοῦμε ἐμπροστά μας πλατεῖς σιδηροδρόμους.
Καθένας τὸ σταυρό του καὶ μὲ τὰ δυὸ θὰ κάνῃ,
κι' ὁ ἴδιος ὁ Τρικούπης θὰ τὸ θαρρῇ γιὰ πλάνη.

—

Θὰ γίνῃ καὶ μὲ τᾶστρα κρυφὴ συγκοινωνία,
'στὰ νέφη θὰ πατοῦμε, 'στὸ χάος, 'στὸν ἀέρα,
θὰ κάμουμε καινούρια Νεφελοκοκκυγία,
κι' ἡ κάτω μας θ' ἀλλάξῃ καὶ ἡ ἀπάνω σφαῖρα.
Τὰ Οἰκονομικά μας εὐθὺς θὰ γίνουν ῥόδι,
καὶ ἀπὸ τύφο ἕνα δὲν θὰ ψοφήσῃ βῶδι.

—

Ἀπὸ σπαθιὰ καὶ ὅπλα τὸ ἔθνος θὰ τραντάξῃ,
θὲ νὰ σεισθῇ ὁ Πόντος ἀπὸ Θωρακωτὰ,
ὁ Βούλγαρος, ὁ Ρῶσσος, ὁ Τοῦρκος θὰ τρομάξῃ,
κι' ἐμπρὸς 'στὴ δύναμί μας σκυφτὸς θὰ σταματᾷ.
Θὰ λείψουν κι' ἡ ἀρρώστειαις, ἡ φτώχιαις καὶ ἡ ψώρα,
κι' ὅλο τὸν κόσμο θἄχῃ συνδρομητὴ ἡ Ὥρα.

—

Μὲ δύο λόγια τούτη ἡ παλιο-Ρωμιοσύνη
Παράδεισος θὰ ἦναι καὶ τόπος τῶν μακάρων,
κι' ὁ κύριος Τρικούπης μιὰ 'μέρα μὲ εἰρήνη
θὲ νὰ μᾶς σπρώξῃ μέσα 'στὴν Πόλι ἄρον ἄρον.
Ἐκεῖ τὰ ἄλλα Τρικούπη φωνάζουνε οἱ φίλοι
μὲ τῆς χαρᾶς τὸ γέλοιο εἰς τὰ ξερά των χείλη.

—

Ἀλλὰ τοῦ Κουμουνδούρου τὸ ξεπεσμένο κόμμα
ἀρχίζει γιὰ τὸ ἔθνος ἀδιάκοπη μουρμοῦρα...
Φτωχὴ Ἑλλάς! θὰ γίνῃς μὲ τὸν Τρικούπη πτῶμα,
κι' ὅλα ἐμπρὸς τὰ βλέπει ἀνάποδα καὶ σκοῦρα.
Καὶ τόνα καὶ τὸ ἄλλο καθόλου δὲν τ' ἀρέσει,
καὶ βέβαια κανένας κομήτης θὲ νὰ πέσῃ.

—

Συντέλεια τοῦ κόσμου, δευτέρα παρουσία,
ὁ ὑψιστος θὰ ἔλθῃ τὸν κόσμο νὰ δικάσῃ,
θὰ 'δῇ τοῦ Χαριλάου τὴ μαύρη προδοσία,
καὶ πρῶτα τὸν Τρικούπη ἀπ' ὅλους θὰ κρεμάσῃ.
Ὦ! τί χαρὰ ἀλήθεια 'στὸ δυστυχές μας γένος,
ἂν ἦταν ὁ προδότης Τρικούπης κρεμασμένος!

—

Οὔτε στιγμὴ δὲν κλείνει τὸ φλογερό των στόμα,
γιὰ ὅλα λὲν πῶς εἶναι ψευτιαῖς Πρωταπριλιᾶς,
κι' ἔχει μεγάλο δίκηο τὸ ξεπεσμενο κόμμα,
γιατὶ θαρρῶ πῶς νοιώθει γουργούραις τῆς κοιλιᾶς.
Ἐδῶ μὲ διθυράμβους, καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ θρήνους,
σὲ ποιοὺς νὰ δώσῃς πίστι; σὲ τούτους ἢ ἐκείνους;

Souris.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ἀφ' ἧς ἐπάτησε τὴν φλιὰν του Διευθυντὴς ἐννοῶν τὸ καθῆκον καὶ τὴν ἀποστολήν του. Δὲν ἔχει πλέον τὴν ὄψιν **χανιοῦ**, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσήρχοντο καὶ ἐξήρχοντο οἱ βουλόμενοι ἀνοίγοντες θύρας καὶ παράθυρα, παραλαμβάνοντες πολλάκις μόνοι τὰς ἐπιστολάς των. Δὲν βλέπει τις πλέον σμῆνος κηφήνων ἐκεῖ καταλυόντων τὴν θέσιν. Οἱ ὑπάλληλοι ὅλοι ἐνόησαν ὅτι ἔχουσι διευθυντήν· κατ' ἀρχὰς ὀλίγον δὲν θὰ εἶναι τόσον εὐχαριστημένοι, διότι εἶναι πολὺ κακὴ συνήθεια ἡ ἐλευθερία. Ἐκεῖ μέσα εἶχε καταντήσει νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸ σκυλὶ τὸν ἀφέντη του· ἦτο ἀληθὴς Βουλὴ μὲ τέσσαρα πέντε κόμματα. Ταμίας, ὑποδιευθυντής, διευθυντής, ὑποδεέστεροι ὑπάλληλοι, ὅλοι ἦσαν ἀρχηγοί, ἄλλοτε δυσηρεστημένοι, ἄλλοτε εὐχαριστημένοι. Τὸ γραμματόσημον ἦτο res nullius· ὅλοι ἔπερναν κ' ἐδίδαν· αἱ ἐφημερίδες ἀπέβησαν ἀληθεῖς μάστιγες. Ὁ *Τηλέγραφος* δὲν ἐπλήρωνεν ἀνωτέρα διαταγῇ, μάτην διαμαρτυρομένου τοῦ πτωχοῦ Κροκιδᾶ, τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα* δὲν ξεύρομεν τί ἔκαμνε. Ἐπὶ τέλους εἶχον ἀναφανῇ κρούσματα *μουκακισμοῦ* εἰς τὰς συστημένας ἐπιστολάς. Ἐνόμιζε κάνεις ὅτι ἦσαν συστημέναι εἰς τὴν τσέπην τῶν Μουκάκηδων, οἵτινες ὤφειλον νὰ τὰς περιποιηθῶσι ὅπως ἔπρεπε. Διανομὴ ἐν τῇ πρωτευούσῃ δὲν ὑπῆρχεν. Εἰς τὸν Πειραιᾶ τὰ γράμματα ἐξ Ἀθηνῶν ἐπήγαιναν μὲ τοῦ γύρου, ἔφθαναν μόλις μετὰ δύο ἡμέρας

Φαντάσθητε τί ἐγίνετο εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας ὑπηρεσίαν γνωρίζομεν ὅτι οἱ ταχυδρομικοὶ ἐπιστάται ἦσαν κύριοι γραμμάτων καὶ ἐντύπων. Ἕως ὅτου τὸ κακὸ ἔφθασε εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, ταχυδρομεῖον ὑπῆρχε διὰ τὸν τύπον καὶ ὁ Μουκάκος, ὁ κλέπτης τῶν συστημένων συλληφθεὶς ἀπελύετο, διότι ὁ ἄνθρωπος ἔκαμνε τὴ δουλειά του. Προσθέσατε ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσει τινάσσων τὰ ροῦχά του καὶ ὁ μόνος εὐρωπαϊκῶς μορφωμένος ὑπάλληλος Μαρῖνος, καὶ τὸ Ταχυδρομεῖον ἔμεινε... μ' ἐκείνους ποῦ ἔμεινεν.

Βεβαίως ὑπάρχουσιν ὑπάλληλοι πολὺ καλοί· ἀλλ' οἱ καλλίτεροι ὑπάλληλοι, ὅταν τὸ ὅλον χωλαίνῃ, δὲν συντελοῦσιν εἰς βελτίωσιν. Διὰ τοῦτο ἐσμὲν τῆς ἰδέας ὅτι αὐτοὶ οἱ δυσανασχετοῦντες τώρα, πρῶτοι θ' ἀγαπήσωσι τὸν κ. Μανσόλαν, ἐὰν κατορθώσῃ νὰ περιβάλῃ αὐτοὺς δι' ἀτμοσφαίρας εὐρωπαϊκῆς τάξεως, δι' αὐξήσεως τῆς μισθοδοσίας των, δι' ἀλλαγῆς τοῦ Καταστήματος, δι' ἐλαττώσεως τῶν ἐργασίμων ὡρῶν, διὰ τῆς διαδοχικῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ἐργασίας τῆς Κυριακῆς καὶ δι' ἄλλων ἀκόμα. Διότι ἡμεῖς θεωροῦμεν ἐκ τῶν πολὺ δυστυχῶν τοὺς ἐν γένει ὑπαλλήλους καὶ ἰδίως τοὺς Ταχυδρομικούς, ὑπερεργαζομένους νυχθημερὸν καὶ ἐν ἀγωνίᾳ πάντοτε, διότι δὲν πρέπει νὰ χάσουν οὔτε λεπτόν, ἐν Καταστήματι σκοτεινῷ, ὑγρῷ, ῥυπαρῷ, ὑπὸ μισθοδοσίαν γλίσχρην, ὑπὸ ὅρους ἐν γένει οἵτινες χρησιμεύουν ὡς λιπάσματα πρὸς αὔξησιν τῶν καταχρήσεων.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν ὁ κ. Μανσόλας ἀνεφάνη ὅτι θὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ταχυδρομείου. Τὶ σκουπιδαριὸ εὗρε ὑπὸ τὴν τράπεζαν ἔνθα ὁ διευθυντὴς ἐργάζεται, εἶναι ἀπίστευτον! Πῶς δὲν ἐγεννήθη ἐκεῖ μέσα τύφος, ἀποροῦμεν. Μετ' ἀγανακτήσεως ἀνεφώνησεν ἅμα εἰσελθών:

— Νὰ σηκωθῇ πρῶτα ἡ κινητὴ ἀκαθαρσία καὶ ἔπειτα φροντίζομεν καὶ διὰ τὴν ἄλλην.

Ἀμέσως δ' ἔγραψεν εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Βελγικοῦ Ταχυδρομείου, φίλον του, ὅπως τῷ ἀποστείλῃ εἰδικὸν τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας Βέλγον, ὅστις νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σύμβουλος τῆς Διευθύνσεως καὶ νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Ταχυδρομείου, μένων καὶ ἐπιτηρῶν αὐτὴν ἐπὶ ἓξ τοὐλάχιστον μῆνας. Ἄχρις οὗ ἔλθῃ ὁ Σύμβουλος, συνεκέντρωσεν ὁ νέος Διευθυντὴς τὰς ἐνεργείας του, ἵνα κτυπήσῃ κατακέφαλα τὴν κατάχρησιν. Δὲν ἐννοεῖ νὰ γεμίσῃ τὸ Ταχυδρομεῖον ἀργοὺς καὶ συστημένους κηφῆνας ἀπὸ βουλευτὰς καὶ παρακαλοῦμεν ὅλους τοὺς Βουλευτὰς τῆς Συμπολιτεύσεως χάριν ἑαυτῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν των ν' ἀφήσουν ἥσυχον τὸν κ. Μανσόλαν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν. Ὅστις τολμήσῃ νὰ τὸν ἀνησυχήσῃ, θὰ τὸν μάθωμεν καὶ ἔστω πρὸς γνῶσίν του.

Εὐτυχῶς διὰ τὸ ἔργον ὅπερ ἀνέλαβεν ὁ κ. Μανσόλας εὑρέθη εὐκαιρία ἀγαθὴ νὰ ζητήσῃ ὑπηρεσίαν παρ' ἡμῖν Ἕλλην ὑπάλληλος τοῦ Γερμανικοῦ Ταχυδρ. ἐν Κων)πόλει ἐπὶ δεκαετίαν, ὁ Γεώργιος Ζῶτος, μυηθεὶς πρακτικῶς ὅλην τὴν γερμανικὴν ὑπηρεσίαν, ὅπως τὴν διοργάνωσεν ὁμοιομόρφως ὁ μεγαλοπράγμων Διευθυντὴς τῶν Γερμανικῶν Ταχυδρομείων Στέφαν. Τὸν νέον τοῦτον πλήρη ἐνεργείας, ταχυδρομικῆς πείρας καὶ αὐστηρὸν περὶ τὴν ἰδέαν τοῦ καθήκοντος συνεστήσαμεν εἰς τὴν προκάτοχον κυβέρνησιν ἥτις καὶ ἐξέδωσε Διάταγμα διορισμοῦ του μὴ πραγματοποιηθὲν. Εὐχαρίστως ἐμάθομεν ὅτι ὁ κ. Μανσόλας θὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ ἐνταῦθα, τὸ ὁποῖον νομίζομεν εὐτύχημα τοῦ Ταχυδρομείου.

Αἱ ἐφημερίδες, ὡς εἴπομεν, ἐπλήροναν ἄλλαι ἄλλως. Ὁ κ. Μανσόλας ἀπήντησε τὴν αὐστηρὰν ἐκπλήρωσιν τοῦ νόμου, τοῦθ' ὅπερ δυσηρέστησε πολλοὺς τῶν δημοσιογράφων. Τὸ καθ' ἡμᾶς ἐσπεύσαμεν νὰ τῷ συγχαρῶμεν ἐγκαρδίως, ἂν καὶ ὁ νόμος εἶναι ἐπιζήμιος. Κατὰ τὸν νόμον 99 γραμμάρια πληρόνουν 4 λεπτά, 100 δὲ γραμμάρια ὀκτώ. Ἡ τήρησις τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὰ 99 γραμμάρια καὶ διὰ τὰ φύλλα τὰ τιμώμενα μιᾶς δεκάρας, καὶ διὰ τὰ πεντάλεπτα ἀκόμα δὲν εἶναι πολὺ ὑπέρογκος. Εἶναι ὅμως πολὺ ὀχληρά· διότι ἀναγκάζει τὸν ἐπιστέλλοντα φέρ' εἰπεῖν ἑκατὸν φύλλα εἰς Ναύπλιον νὰ διαιρέσῃ τὸν φάκελλον τῶν 100 εἰς δώδεκα μικροὺς φακέλλους, διὰ νὰ πληρώσῃ τέσσαρα λεπτὰ κατὰ 99 γραμμάρια. Ἄλλως τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος τὴν διπλασίασιν, πληρώνει τις δεκαπλάσια. Ὁ κ. Μανσόλας παραδέχεται τὸ ἄδικον καὶ παράλογον τοῦ νόμου καὶ μᾶς ὑπεσχέθη νὰ καθυποβάλῃ εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον μεταῤῥυθμιστικόν.

Εἰς ἄλλας καταχρήσεις ἐπέστησεν ἐπίσης τὴν προσοχήν του. Πολλάκις ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κυρίως γίνεται συνεννόησις ταχυδρομικῶν ἐπιστατῶν πρὸς κυκλοφορίαν παλαιῶν, τεθέντων δηλαδὴ εἰς πρώτην χρῆσιν, γραμματοσήμων. Μία γνώμη εἶναι νὰ κατασκευάζῃ τὸ Κράτος φακέλλους ἐφ' ὧν νὰ εἶναι προσηρμοσμένον τὸ γραμμα-

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛΑ ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

—

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 265).

— Ὦ καὶ σύ, ἔχω ξεντυθῆ, ἔπειτα πῶς ἠμπορῶ, ἔτσι μόνη ....

— Καλιρρόη μου, φεύγω, ἀκοῦς; φεύγω! Φεύγω στὸν πόλεμο.

— Ὦ γοῦστα. Πήγαινε τώρα, βαριέμε νὰ ντύνωμε, σοῦ εἶπα.

— Καλιρρόη, δὲν μὲ πιστεύεις. Σκύψε, κύτταξέμε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα, καὶ τότε μὴ μοῦ ἀνοίξῃς.

Μόλις τὰς λέξεις εἶχον ἀποπερατώσει, ὅτε ἤκουσα τὴν τῆς Καλιρρόης μου κραυγήν.

Καὶ γὰρ ἐκ τῆς κλειδαροτρύπας παρατηρήσασα μὲ εἶδε.

— Μπὰ τρομάρα μου. Καλὲ τί σοῦ ἦλθε; Μᾶς ἔφερες τὰς ἀποκρέω;

Καὶ ἐν τῇ βίᾳ της ὅπως καλλίτερον μὲ ἴδῃ, φύσει γὰρ τὸ γυναικεῖον φύλον φιλοπερίεργον, ἔσπευσε, λησμονήσασα καὶ τὸ *ἄντυτό* της, ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Καὶ εὑρέθην ὁ καπποφόρος ἐγὼ πρὸς τὴν φουστανελλάν ἐρωμένην μου, καθόσον παρέστη ἐνώπιόν μου μὲ τὸ κοντό της νυκτικὸ μεσοφοράκι, ὑφ' ὃ εὐθυτενεῖς κατήρχοντο αἱ κνῆμαί της εἰς πόδα καλλίσφυρον, ἐπενδεδυμέναι ὑπὸ κοκκίνων καλτσῶν.

Τὸ νυκτικό της ξετραχηλισμένο πουκαμισάκι μὲ τὸν σκαρτὸ λαιμό, τὸν ξετραχηλισμένο, καὶ μὲ τὰ κοντὰ μανικάκια μέχρι μασχαλῶν κατέῤῥεεν ἐπὶ τοῦ σώματός της ἀμελῶς, καί τοι ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ στήθους, ὅπως συμμαζέψῃ τὰς πτυχὰς τοῦ ὑποκαμίσου της.

Ποτέ μου δὲν τὴν εἶχαν 'δῇ τὰ 'μμάτια μου σὲ τέτοια θέσι.

Ὁ πολέμαρχος ἐγὼ τοσοῦτον ἠσθάνθην τὸ πολεμικὸν αἴσθημα ἐξεγειρόμενον, ὥστε ὥρμησα πρὸς ἔφοδον κραταιράν.

Εἶναι ὅμως καὶ αἱ γυναῖκες αὐστηραί, ὅταν δὲν θέλουν, καὶ ἀντιμάχονται τὰ μάλα κρατερῶς, ἐφ' ᾧ καὶ ἔλαβον μία σπροχιὰ τοσοῦτον δυνατή, ὥστε—ἐντρέπομαι καὶ ποῦ τὸ λέγω, ἀλλ' εἶνε ἀληθὲς—εὑρέθην αὐτοστιγμὶ μακρὺς πλατὺς ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Ἐν τῇ δεινῇ πτώσει μου ὅμως ἀπήλαυσα καὶ μίαν εὐτυχίαν, ἕνα θέαμα ἐλκυστικὸν, θεῖον.

Ἡ ἀπωθήσασά με χεὶρ της ἀφῆκε τὸ ὑποκάμισον νὰ καταπέσῃ καὶ μὲ ἐπιδείξῃ τὸ στῆθός της γυμνὸν ἐπὶ στιγμήν.

Καὶ νομίζετε ὅτι εἶδόν τι; Τίποτα, διότι μετὰ ἀστραπιαίας ταχύτητος τὸ ὑποκάμισον συμμαζεύθη, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σάκκος ἡμερήσιος περιέβαλεν αὐθωρεὶ στῆθη τε καὶ γυμνοὺς βραχίονας, καὶ μοῦ ἔμεινε μόνον ἡ θέα τοῦκοντοῦ μεσοφοριοῦ της.

Ἠγέρθην γελῶν, ἀλλὰ καὶ θυμωμένος κἄπως.

— Αὐτὰ τὰ χωρατὰ ἄλλοτε παρακαλῶ νὰ λείπουν, μὲ εἶπεν αὐστηρῶς.

Καὶ ἐγὼ τῇ ἀπήντησα.

— Καὶ σὺ ἄλλοτε νὰ ἦσαι ὀλίγον προσεκτική. Ἔτσι σπρόχνουν;

— Μὰ σοῦ εἶπα, ὅτι ἐγὼ δὲν τὰ σηκώνω αὐτά... Ἀδιακρισία... Πῆγε καὶ μοῦ μασκαρεύτηκε, ἐκεῖ, καὶ μοῦ ἦλθε.

— Μὰ δηλαδή, θέλεις νὰ τὰ χαλάσωμε στὰ σωστά;

— Δὲν ξέρω... Ἔλα πήγαινε.

— Μὲ διώχνεις; Καὶ ἔλαβον ὕφος ἱκετευτικόν. Καλὸ, πηγαίνω, φεύγω, ἀλλά...

Μὲ ἐπῆραν τὰ κλαύματα.

Ἡ Καλιρρόη μου ἔστη δυσφοροῦσα καὶ ἐνατενίζουσά με συμπαθῶς, ἐπὶ τέλους ἐπλησίασε καὶ μειλιχίως μὲ εἶπε, λαμβάνουσα τὴν χεῖρά μου θωπευτικῶς.

— Ἔλα τώρα, ποῦ κάμεις σὰν παιδί. Νὰ μὴ σοῦ χορατέψῃ κάνείς.

— Σκλη . . ρά . . Γιὰ σὲ . . ἰδοὺ ποῦ μὲ κατήντησες.. Φεύγω . . πάω στὸν πόλεμο....

— Ὤχ 'μμάτια μου... ἀνάλατα ἀστεῖα! .. Καὶ σὲ τὶ εἴδους πόλεμο; Ἐσὰν ἐκεῖνον ποῦ ἤθελες νὰ κάμῃς πρὸ ὀλίγου; Χαχαχά . . . .

— Γελᾷς, νομίζεις ὅτι σοῦ ἀστεῖζομαι; Δὲν βλέπεις κὰν ποῦ ἔχω κομμένο καὶ τὸ παντελόνι μου;

— Ὦ δυστυχία! ... Καλὲ ἐτρελάθης;

— Ἐτρελάθην; Ἐτρελάθην βέβαια, διότι σὺ μὲ τρέλανες. Σὺ μὲ ἔφερες εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν... Τὸ γνωρίζω, τὸ προαισθάνομαι, ἐκεῖ ποῦ θὰ πάω, θὰ σκοτωθῶ καὶ εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν ἡλικίαν, καὶ εἶσαι σύ, ναί, σὺ ἡ παραίτιος!..

— Ἐγώ; Καὶ τί σοῦ ἔκαμα ἐγώ, ἀχάριστε; Διότι ἔφαγα τόσας ἐπιπλήξεις ἕως τώρα ἀπὸ τὴν μητέρα μου γιὰ σέ;

— Ἐπιπλήξεις; Καὶ τί εἶνε αἱ ἐπιπλήξεις ἐμπρὸς εἰς τὸν σκοτωμό; Αἴ, τί εἶνε;

— Περίεργος ἄνθρωπος μὰ τὸν θεό, μοῦ φαίνεσαι ἀπόψε. Μήπως εἶσαι μεθυσμένος;

— Ὄχι, κυρία μου, ποσῶς, λανθάνεσαι, ποσῶς δὲν εἶμαι μεθυσμένος, ἀλλὰ σύ, σύ, θηρίον, (μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ μὲ παραφέρει ὁ πόνος, τὸ παράπονο), σύ, σκληρὰ ἡ ὁποία ἐπὶ ἕνα τόρα ὁλόκληρον ἔτος ποῦ σὲ ἀγαπῶ, δὲν ἐβάσταξε ἡ καρδιά σου οὔτε ἕνα φίλημα νὰ μοῦ δώσῃς...

— Καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισες νὰ πᾷς στὸν πόλεμο;

τόσημον· ἄλλη γνώμη νὰ εἶναι τὸ γραμματόσημον τυπωμένον εἰς τὴν γωνίαν δελταρίου χρησιμεύοντος ὡς ἐπαωγράμματος. Ἄλλη νὰ τίθηται τὸ γραμματόσημον ἐν μέσῳ τοῦ γράμματος καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐπιγραφή.

Ἐν γένει ἀναμένομεν παρὰ τοῦ κ. Μανσόλα οὐ μόνον τὴν ἵδρυσιν ἑλληνικοῦ Ταχυδρομείου—διότι τὸ ὑπάρχον κατίσχυνε τὸ ὄνομα — ἀλλὰ καὶ τὴν διπλασίασιν καὶ τριπλασίασιν τῶν ταχυδρομικῶν προσόδων ἀκόμη καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης τριμηνίας τῆς διευθύνσεώς του.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ὁ ἀθυρόστομος διάδοχος τοῦ Βελένδζα ἐν τῷ Ταμείῳ Θηβῶν, ὅστις ὑπόσχεται νὰ μᾶς διασκεδάσῃ πολὺ εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον, ἔχει παράπονα τὰ ὁποῖα διετύπωσεν εἰς πολύτιμον αὐτόγραφον του, ὅπερ κρατοῦμεν, ἐπιθυμοῦντες νὰ κάμωμεν συλλογὴν αὐτογράφων ὅλων τῶν πρωταγωνιστῶν ἢ καὶ *κομπάρσων* τοῦ Θηβαϊκοῦ δράματος.

Τὸ ἀντίγραφόν του ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Ἐρωτῶμεν τὸν ἐνταῦθα Εἰσαγγελέα Δουκάκην οἱ διὰ τὰ Βελεντζικὰ κατηγορηθέντες Μεγαπάνος, Δασκαλόπουλος καὶ Κετζέας παρεπέμφθησαν εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον καὶ συνεπῶς διατελοῦσιν ὑπόδικοι ; Καὶ ἐν καταφατικῇ ἀπαντήσει, τίνος ἕνεκα δὲν κρατοῦνται ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἀλλ' οἱ δύο πρῶτοι ἔτσι μένουν εἰς τὰς οἰκίας των ἐλεύθεροι καὶ ὁ τρίτος ἀφ' ἧς ἀνέλαβεν τὰ Εἰσαγγελικὰ καθήκοντα μένει ἐλεύθερος, περιφερόμενος ἐν τῇ πόλει ;»

Χάριν τῶν ἀθυροστομιῶν ἴσως καὶ βωμολοχιῶν τοῦ ὀλίγον ἀριστοφανικοῦ Γκορδζῆ μας ἐννοοῦμεν ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς νὰ παύσῃ ὢν τόσον φιλελεύθερος πρὸς τοὺς ἄλλους, τόσον δὲ συντηρητικὸς πρὸς τὸν παραπονούμενον ὑπόδικον.

—

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι ὁ κοιλιακὸς *Τηλέγραφος* ἔπαυσε νὰ λυμαίνεται τὰς ἐπαρχίας, τοῦ νέου Διευθυντοῦ τῶν Ταχυδρομείων κ. Μανσόλα ἀναγκάσαντος αὐτὸν νὰ πληρόνῃ ἀπολυμαντικὰ τέλη, τοῦ δὲ Σιβιτανίδου μὴ ἔχοντος πληρῶσαι.

—

— Τί θέσιν πρέπει νὰ λάβῃ ὁ κ. Νέγρης, εἰς τὰς νέας διπλωματικὰς μεταβολάς ; ἠρωτᾶτο προχθὲς εὐρυὴς Κύριος.

— Θέσιν, ἀπήντησε, *γυμνοῦ μοντέλου* ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ.

—

Ἡ λῃστεία τοῦ ἄρτου ἦτο φαίνεται διαδεδομένη ἐπὶ τοῦ Τιμητοῦ Σακελλαρίδου, ὅλοι δὲ οἱ ζυγισθέντες ἄρτοι ὑπὸ τῆς νέας ἀστυνομίας εὑρέθησαν κατὰ 30 δράμια ἐλλειπεῖς. Μόνοι οἱ ἄρτοι τοῦ παρὰ τὸν ἀθηναϊκὸν Σταθμὸν τοῦ Σιδηροδρόμου ἀτμοκινήτου Ἐργοστασίου **Παρασκευοπούλου καὶ Σας** ζυγισθέντες χθὲς εὑρέθησαν σῶοι καὶ ἀνελλειπεῖς. Ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ ἐξέφρασε πρὸς τοὺς Διευθυντὰς τὴν εὐαρέσκειάν της. Ὥστε ὄχι μόνον τὸ Ἐργοστάσιον αὐτὸ ὑπὸ τὴν νέαν Διεύθυνσίν του ἐξάγει διὰ τῆς μηχανῆς του καθαρώτερον, λευκότερον καὶ νοστιμώτερον ἄρτον εἰς ὅλας τὰς Ἀθήνας, ἄρτον πράγματι σπιτικὸν καὶ ἄφθονον, ἀλλὰ καὶ οἱ Διευθυνταὶ αὐτοῦ ἐφάνησαν τόσῳ ἀξιότιμοι, μὴ θελήσαντες νὰ μιμηθῶσι τοὺς συναδέλφους των καὶ καταδολιευθῶσι τὴν

— Ναί, μάλιστα, σὰν νὰ τὸ ἐννόησες, γι' αὐτὸ βέβαια, γι' αὐτό, τί νομίζεις;

— Ἄλλα λόγια, κατεργάρη... Ἔλα σοῦ εἶπα, πήγαινε νὰ βγάνῃς αὐτὴ τὴ λιάρα καὶ μὴ κάμῃς ἀνοησίαις.

— Ἐγὼ νὰ τὴ βγάνω; Καὶ τί μὲ 'πῆρες τόσον ἄνανδρο, ἀφοῦ ὡρκίσθην μάλιστα.

— Οὔφ κατήντησες ἀηδία! Πήγαινε, σοῦ λέγω νὰ ξεντυθῆς;

— Ἐγώ; Ἄμ δὲν σκέπτεσαι τοὐλάχιστον, ὅτι καὶ ἂν ἦτο τοῦτο δυνατὸν, ποῦ δὲν εἶνε δυνατὸν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο, δὲν σκέπτεσαι, ὅτι δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ τὸ κάμω πάλι.

— Γιατί; ἂς σ' ἐρωτήσωμε.

— Διότι....ἔκοψα τὸ πανταλόνι μου. Ἢ νομίζεις, ὅτι γιὰ τὸ χατῆρί σου μπορῶ νὰ περπατῶ καὶ μὲ μισὸ πανταλόνι; Αἴ δὲν μοῦ ἀπαντᾷς σ' αὐτὸ ἐπάνω, παρακαλῶ;

— Ἀπεράσισες, λοιπὸν νὰ φύγῃς μὲ τὰ σωστά σου;

— Ἄμ μὲ τὰ ψέματα;

— Καὶ ἄν;

— Καὶ ἄν ; τί καὶ ἄν;

— Καὶ ἄν;...

Καὶ μὲ ἐνατένισεε ἐκφραστικῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ ἐπιχαρίτου μειδιάματος, ἐπαναλαμβάνουσα :

— Λέγε λοιπόν .... καὶ ἄν;

— Καλιρρόη !....

— Ἔνα...φι....μένεις.

— Ὄχι καὶ λίγο στῆθος !

— Αἴ λοιπὸ , τίποτε ἀφοῦ εἶσαι πλεονέκτης.

— Οὕτω ;. . . Λοιπὸν χαῖρε ! . . . Καὶ τῇ ἔτεινα τὴν χεῖρα, ἣν λαβοῦσα ἐκείνη ἐπεπρόσθεσε γελῶσα :

— Κατευόδιον ! Χαῖρε, ἡρωά μου. Χαῖρε, καὶ κάμμιὰ φορὰ γράφε μας. Ἀκούεις ; Νὰ μὴ μᾶς ξεχάσῃς διαπαντὸς, εὔχομαι δὲ νὰ σὲ ἴδω ἐνδόξως ἐπιστρέφοντα ἔστω καὶ χωρὶς κεφάλι . . .

Τὸ σκῶμμα ἦτο πολὺ σκληρὸν καὶ διήγειρε μετὰ τῆς ἀγανακτήσεως καὶ τὴν φιλοτιμίαν μου, ἐφ' ᾧ καὶ διευθετήσας τὴν κάππα μου ἐπὶ τὸ ἡρωϊκώτερον κατῆλθον τὴν κλίμακα βήματι γοργῷ, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ στρέψω τὴν κεφαλὴν ὄπισθεν.

Φαίνεται ὅτι ἡ φοῦρκά μου ἦτο μεγάλη, διότι ἐπῆρα τὸ φύσημά μου πρὸς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, πολλὰ μονολογῶν ἐν ἐξάψει.

Φθὰς ἐκεῖ παρὰ τὰς παράγκας εὗρον ἐν ὑπαίθρῳ δεκάδα καπποφόρων πολεμιστῶν, ἄλλους κοιμωμένους καὶ ἄλλους ἐν κρασοκατανύξει ζωηρῶς συζητοῦντας· τούτους χαιρετίσας ἐπλησίασα.

— Ὥρα καλὴ, μοὶ ἀπήντησεν εἷς ἐξ αὐτῶν, εἶσαι ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἢ μὲ κάνένα ἄλλο σῶμα ;

— Καὶ σεῖς μὲ ποῖο εἶσθε ;

— Μὲ τὸν καπετὰν Βούλγαρη.

πολυάριθμον πελατείαν των. Τὸ ἐργοστάσιον αὐτὸ ἔγινε πλέον ἀγαπητότατον.

—

Ἐνῷ ἄλλοτε ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας συχνὰ πυκνὰ μᾶς ἐνθυμεῖτο μὲ κάτι παράπονα καὶ δάκρυα, κἄτι διαμαρτυρήσεις εἰς τὰς ἐφημερίδας, παραδόξως εἴδομεν νὰ τηρήσῃ πλήρη σιγὴν περὶ τῆς ἐν τῇ Βουλῇ ἀπολογίας τοῦ Σωτηροπούλου, ἀναιρέσαντος ἀκαδημαϊκώτατα τὴν περὶ δωροδοκίας του ὑπὸ τοῦ Βελένδζα κατηγορίαν αὐτοῦ, διὰ τῶν σαφῶν εἰς τὴν *Νέαν Ἐφημερίδα* ἐπιχειρημάτων ὅτι ὁ ἐλλειμματίας ταμίας Θηβῶν δὲν εἶχε κἀνὲν συμφέρον νὰ δωροδοκήσῃ ὑπουργόν.

—

Εἰς τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Ζαλακώστα ἐν τῷ Παρνασσῷ παρευρέθη λέγει ἡ *Ἐφημερὶς* καὶ ὁ Δανὸς καθηγητὴς Πῖος. Ποῖος ;

—

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἀπειλεῖ νὰ παραιτηθῇ ἐὰν δὲν γίνουν δεκταὶ ὑπὸ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου αἱ περὶ ριζικῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ δι' ὅλως πρωτοτύπου ἰδικοῦ του συστήματος ἰδέαι, τουτέστι διὰ τοῦ πρὸ τοῦ Γρίβα προβιβασμοῦ εἰς ὑποστράτηγον καὶ τοῦ κ. Μεταξᾶ. Ἡ ὕπαρξις λέγει ἑκατὸν καὶ ἑνὸς στρατηγῶν ἐν τῷ ἑλληνικῷ στρατῷ εἶναι ἀπαραίτητος ὅρος τῆς ἐκτελέσεως τοῦ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ προγράμματος.

—

Ὁ κ. Δεληγιάννης ὑφίσταται κατ' αὐτὰς ἐν τῇ Βουλῇ τρομερὰν καταδίωξιν ἀπὸ τὸν Παλαμήδην. Δὲν ξεύρομεν ποῖον ἐκ τῶν δύο νὰ συγχαρῶμεν.

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Θὰ πωληθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς φυλλὰς κομψὴ ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Κορίυνης ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ *Ἐπάνοδος τοῦ Θεοῦ* ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν πρὸ τῆς Ἀκαδημίας ἀγαλμάτων. Τὸ ὅλον σύγκειται ἐκ δύο ποιημάτων : **Ἀθηνᾶ—Ἀπόλλων.**

Ἰδοὺ δύο στροφαὶ ἐκ τοῦ πρώτου :

Διωχθεῖσα μετὰ πάλην
πρὸς ὠχρὸν Ναζαρηνὸν
ἐπανέρχεσαι καὶ πάλιν
εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν.

—

Ὄψιν ἔχεις, θεία κόρη
κραταιοῦ πολεμιστοῦ
καὶ κρατεῖς ἀκόμη 'δόρυ
εἰς τὸ πεῖσμα τοῦ Χριστοῦ.

—

Ἰδοὺ καὶ δύο ἐκ τοῦ *Ἀπόλλωνος* :

Σ' ἀτενίζω ὑψωμένον,
ἀπαστράπτοντα, λευκὸν,
οἱονεὶ λελαξευμένον
εἰς στερέωμα γλαυκόν.

—

Ἀλλ' ἡ λύρα σου ἂς μένῃ
Εἰς τὰς χεῖράς σου βωβὴ,
Μὴ, ἠχοῦσα, τὰ τεμένη
Τῶν *ἁγίων* θορυβοῖ !

— Κ' ἐγώ. Καὶ εἴμαστε πολλοί ;

— Ἐπάνω κάτω ἕως τὴν ὥρα τρακόσοι νοματέοι, ὅλοι παιδιὰ τῆς φωτιᾶς, ὅλοι ἀντάμιδες, ἕνας κ' ἕνας διαλεκτοί. Εἶνε καὶ μερικοὶ φοιτηταὶ, ἀλλὰ αὐτοὺς θὰ τοὺς ἔχωμε γιὰ τὸ παξιμάδι. Ἄμ δὲν εἶνε ἀπ' αὐτοὺς τίποτα. Βάζω στοίχημα, ὅτι στὸ πρῶτο μπούμ θὰ λακίκουν σὰν κατσίκια. Θέλει καρδιὰ ὁ πόλεμος, ἀπόφασι, ζωή! Κάτσε, βλάμη, νὰ πῇς μιὰ καὶ νὰ γνωρισθοῦμε καλλίτερα . . . Αὐτὴ τὴ τσότρα, τὴν βλέπεις ἐδῶ ; εἶνε ἡρωϊκὴ, ἐπολέμησε στὴ Κρήτη ἐδὼ στὸ πλευρό μου κρεμασμένη ἀδελφωτὰ μὲ τὴ πάλα. Σφαῖρα καὶ *κλοὺκ*, μιὰ ριζὰ, ἕνας τοῦρκος κάτω καὶ μιὰ ρουφηξιά. Καὶ τὴν εἶχα γεμάτη ροῦμι, ἀγγλικό! Πρρρρ, μπούμ, φύσσσ, ἀπάνω τους, καὶ ἄκουες μέσ τὴ βοὴ,—ἀβράντινιμ σηκτὴμ, γκιαοὺρ πεζεβέν!—Μουρτάτες τοῦ διαβόλου, 'πίσω καὶ σᾶς φάγαμε . . . . Ραπατάου τάου τάου, ραπατάου ραπατάου! Ζήτω ἡ ἕνωσις. Φωτιὰ στὸ σταυρό. Πρρὰμ πὰμ, πὰμ, τατὰμ τατάμ . . . . Ὦ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου,—ξέρεις εἶχαμε καὶ μουσικὴ—ἐσεῖς τὸν τοῦρκο σφάζετε, τὸν τύραννο σπαράζετε, ν' ἀναστηθῇ ἡ πατρίς μου, νὰ ζήσῃ τὸ σπαθί μου! Ζζζμπὶμ, μιὰ σπαλιόρα, δύζυγον πῦρ. Φευγιὸ οἱ ἀραπάδες! Φόρα τὰ γιαταγάνια, ἀπάνω τους! Νὰ καὶ τοῦτον, νὰ κ' ἐκεῖνον. Παύσετε πῦρ! . . Αἴ μὰ κουραστήκαμε κιόλας. Ἐπολεμούσαμε δέκα ὧρας ἀκατάπαυστα καὶ κάτου στὸ Λαπίθι. Μωρὲ κακὸ ποῦ τοὺς κάμαμε. Τοὺς ἀφανίσαμε, ρουθοῦνι δὲν ἔμεινε ἀπὸ δαύτους. Θὰ ἐμαζέψαμε, τί νὰ σοῦ 'πῶ, ἕως δυό, τρεῖς, ξέρω κ' ἐγὼ πόσαις χιλιάδες Μαρτίνη. Κερατοντούφεκα τοῦ διαόλου. Ἀλλὰ καὶ τὰ Σασεπώ μας δὲν πήγαιναν παρὰ κάτω. Ροῦφα τόρα μία. Βίβα, μὴ συχένεσαι! Ἀπὸ τοῦτο τὸ στόμα τῆς τσότρας θὰ ἤπιαν ἕως τόρα δέκα χιλιάδες στόματα . . .

Ὁ Τυρταϊκὸς λόγος τοῦ εἰς τὸ *τσακὶρ κὲφ* ἐθελοντοῦ τοιοῦτον μὲ ἐνέπνευσεν ἐνθουσιασμὸν, ὥστε διενοήθην πρὸς στιγμὴν νὰ τεθῶ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν καὶ ἀνδρείαν προστασίαν του, καὶ τοῦτο κυρίως, διότι ἐφαίνετο ἔμπειρος πολεμιστὴς, ἄνθρωπος δῆλον ὅτι ποῦ ἔφαγε τὴν μπαρούτη μὲ τὴ χοῦφτα.

Τῆς ἀποφάσεώς μου ὅμως ταύτης ἀπείχθην ὑπὸ ἄλλης σκέψεως, ὅτι ἔπρεπε νὰ γνωρίσω τὸν ἄνθρωπο καὶ εἰς τὰ ξενιστικάτα του, ἀπήντησα ὅθεν τὸν λόγον πρὸς ἄλλα στρέφων.

— Καὶ πῶς θὰ φάγωμε, μὲ τί καὶ ποιὰ ὥρα.

— Ὥρα καλὴ, κουκκιὰ σπέρνω. Πιὲ, βρὲ ἀδελφὲ, ποῦ μοῦ ἄρχισες τὴν σπουδαιολογίαν. Τί φοβᾶσαι; Ἐγὼ, νὰ, ἐγὼ ποῦ μὲ βλέπεις, ἐδὼ, σὲ πέρνω ἀπάνω μου. Γύρισε, δὲς ἐκεῖ! Ἐκεῖ κοιμῶνται οἱ ἄνδρες μου.

. . . . . Αἴ, ἄνδρες εἶνε 'κεῖνοι,
Καὶ τούρκους δέκα στρογγυλοὺς καθεὶς των καταπίνει,
Οἱ βράχοι ποῦ ἀντηλαλοῦν στοῦ Παρνασσοῦ τὰ ὄρη,
Τὸ κῦμα ὅπου θραύεται στοῦ βαποριοῦ τὴ πλώρη,

ΚΑΡΑΜΕΛΛΑΙΣ.

—

Εἶχα τὴν ἑορτήν μου.

Μεταξὺ ἄλλων ἐδέχθην τὴν ἐπίσκεψιν χαριεστάτης δεσποινίδος.

Μὲ τὰς εὐχάς της προσέθεσεν μέσῳ τῶν ῥοδαλῶν χειλέων της :

— Ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε !

— Προσέχετε, δεσποινίς,νὰ μὴ ἐκτίθεσθε παρὰ πολύ !

—

Ἐκηρύχθησαν ἅγιοι οἱ ὁποῖοι πρὶν μαρτυρήσουν ἦσαν κακοῦργοι;

— Βέβαια.

— Σὰν τοὺς ὀψιπλούτους οἱ ὁποῖοι πρὶν κάμουν τὸ κόλπο των διά τινος νομίμου ἀτιμίας, ἦσαν πτωχοί.

— Σωστό.

— Ἐ ! τότε οἱ ἅγιοι εἶναι οἱ χρυσοκάνθαροι τοῦ οὐρανοῦ καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν του μόλον τοῦτο.

ΛΕΒΙΔΗΣ ΚΑΙ ΒΕΡΟΥΤΙΑΝΟΙ.

—

Μυθολογοῦσι περὶ τῆς φώκης ὅτι διὰ νὰ κορέσῃ τὴν πεῖνά της ξεκκοκαλίζει ὀλίγα τῶν τέκνων της καὶ θρηνεῖ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Νείλου ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ ἀποτροπαίου γεύματός της. Ἡμεῖς οὔτε τὴν εἴδομεν, οὔτε εἰς τὸν Νεῖλον εἴμεθα ποτὲ, ἀλλὰ τὴν εἰκόνα ζωντανὴν τὴν εἴδομεν ἐδῶ προχθές. Φώκη ἦν ὁ Λεβίδης, πεῖνα τὰ μικρὰ μίση του, τέκνα οἱ δισχίλιοι περίπου ἐκλογεῖς οὓς διέγραψεν ἐκ τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων, ὄχθη τοῦ Νείλου ἡ *Ἐφημερὶς*, θρῆνοι ἡ διατριβίτσα του, καὶ λείψανα γεύματος οἱ Βερουτιανοί του.

Καὶ προσπαθεῖ ὁ Βουλευτίσκος νὰ πείσῃ τοὺς διαγραφέντας ὅτι ἐνδιαφέρεται περὶ αὐτῶν, τοῖς δίδει ὁδηγίας περὶ τοῦ τί θὰ κάμουν μετὰ δύω μῆνας διὰ νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους τὸν Μάϊον, ἀφοῦ οὐδὲ λέξιν τοῖς εἶπεν ὅταν ἔπρεπε νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ, πῶς νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ μητρῷον τῶν ἀρρένων οἱ διαγραφέντες ἐκ τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου ὡς μὴ ἐγγεγραμμένοι ἐκεῖ.

Καὶ λοιπὸν ἢ δὲν γνωρίζει τὸν νόμον, ὁ δοκησίσοφος βουλευτίσκος μας ἢ ἐπίτηδες ἀφῆκε καὶ παρῆλθεν ὁ χρόνος ὁ ἁρμόδιος,ὅπως ἐξακολουθήσουν οἱ Βερουτιανοὶ ἔξω τῶν καταλόγων.

Διότι ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι οἱ ἄγοντες ἡλικίαν ἀπὸ τοῦ 21—40 ἔτους δὲν ἐγγράφονται εἰς τὸ μητρῷον τῶν ἀρρένων δι' ἁπλῆς πρὸς τὸν Δήμαρχον δηλοποιήσεως, ὡς ἐσφαλμένως αὐτὸς ἐν τῇ 5 § τῆς διατριβῆς του συμβουλεύει, ἀλλὰ δι'αἰτήσεως πρὸς τὸ συνελθὸν πρὸ μηνὸς, κ. Λεβίδη, στρατολογικὸν συμβούλιον ὡς τὸ ἄρθρον 30 τοῦ στρατολογικοῦ νόμου ὁρίζει, καὶ ὡς ἀξιεπαίνως λίαν ἡ *Νέα Ἐφημερὶς* εἰδοποίησε τότε τοὺς συμπολίτας μας.

Ἀλλὰ σεῖς τότε ἐσιωπήσατε,. κ. Λεβίδη, ἴσως ἀγνοῶν τὸν νόμον, ἴσως ἐκ προθέσεως, ὅπερ πιθανώτερον, καὶ ἀφήκατε νὰ παρέλθῃ ἡ νόμιμος εὐκαιρία καὶ τώρα συμβουλεύετε τὰ θύματά σας τοὺς Βερουτιανοὺς, ὅτι πρέπει πάλιν νὰ δηλώσωσι τὴν ἡλικίαν των ἐν τοῖς μητρῴοις τῶν ἀρρένων τοῦ δήμου Ἀθηναίων, ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ γνωρίζετε ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦ στρατολογικοῦ νόμου οὐδεὶς ἄλλος—σᾶς τὸ λέγομεν καὶ πάλιν — ἐκτὸς τοῦ συνελθόντος ἤδη στρατολογικοῦ συμβουλίου ἔχει δικαίωμα νὰ διατάξῃ τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὸ μητρῷον τῶν ἀρρένων καὶ συμβουλεύετε λοιπὸν τώρα μιὰ τρύπα 'στὸ νερὸ, ἀφοῦ τὸ μὲν ἄρθρον 30 τοῦ στρατολογικοῦ νόμου κελεύει ὅτι αἱ περὶ ἐγγραφῆς εἰς τὸ μητρῷον αἰτήσεις ἀπευθύνονται πρὸς τὸ στρατολογικὸν συμβούλιον, σεῖς δὲ παραπέμπετε τοὺς συμπολίτας σας εἰς τὴν δημαρχίαν, εἰς ἀναρμοδίαν δηλαδὴ ἀρχήν, ἥτις εἰς μὲν τοὺς ἰδικούς της αἰτοῦντας θὰ γίνῃ ὑπηρέτης καὶ θὰ τὰ ἀποστείλῃ αὐτὴ πρὸς τὸ στρατολογικὸν συμβούλιον, ἀφοῦ δὰ τοὺς ἔχει ὡς ταπεινωμένους ἑτοίμους, εἰς δὲ τοὺς μὴ φίλους σας, κ. Λεβίδη, δὲν θὰ εἶσθε ὑπόχρεως νὰ δώσητε λόγον, διότι ἀναρμοδίως ὑπέβαλον εἰς τὴν δημαρχίαν τοιαύτας αἰτήσεις. Καὶ οὕτω ὅσοι εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ τευτεράκη τῶν ἐχθρῶν σας δὲν θὰ εἶναι καὶ πάλιν ἐκλογεῖς. Καὶ ὅταν ἐκεῖνοι θὰ φωνάζουν, πάλιν θὰ τοὺς λέγητε τί φταῖμε ἐμεῖς, τὸ στρατολογικὸν συμβούλιον φταίει, ἐμεῖς μάλιστα σᾶς ἐκάμαμε τὴν χάριν νὰ τὰ στείλωμε ὅλα μαζύ, ἀλλ'αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνέγραψε. Τί νὰ σᾶς κάμωμε; Στὸ χέρι μας ἤτανε; Ἂν ἦταν 'στὸ χέρι μας, τότε μάλιστα νὰ εἴχατε παράπονον. Εἶδες τὸν Γ. τὸν Δ. (αὐτοὶ θὰ ἦναι φίλοι σας) τὸν ἐνέγραψε.

Ἀλλὰ, κύριε Λεβίδη, σᾶς ὑπενθυμίζομεν καὶ πάλιν διατὶ δὲν εἰδοποιήσατε τοὺς συμπολίτας σας, ὅταν πρὸ μηνὸς συνήρχετο τὸ στρατολογικὸν συμβούλιον, ὡς ἐκάμεν ἡ *Νέα Ἐφημερίς*.

Blowitz.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

—

Palace ob Westminster.

House of Commons.

—

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 265).

Ἡ Συνεδρίασις κηρύττεται, καὶ ἐν μέλος τοῦ Κοινοβουλίου ἐγείρεται, καὶ ἀφαιροῦν τὸν πῖλον, ἀπευθύνει ἐκ τῆς θέσεως του μίαν ἐπερώτησιν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν. Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Βουλῇ βῆμα δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ὅλα τὰ εἴδη τῶν συζητήσεων γίνονται ἐξ αὐτῆς τῆς θέσεως τῶν μελῶν, ὧν ἡ μόνη ὑποχρέωσις εἶναι νὰ ἐγείρωνται καὶ ν' ἀφαιρῶσι τὸν πῖλον. Μόνον ἡ Κυβέρνησις, καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ὄντες πλησίον τῆς Τραπέζης τῶν Γραμματέων, δύνανται νὰ προχωρήσωσι μέχρις αὐτῆς κ' ἐκεῖθεν ν' ἀπευθύνωσι τὰς ἀγορεύσεις των. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ Εὐγενὴς Γράμβιλλ, καθὰ Λόρδος, δὲν δύναται νὰ παρακαθήσῃ εἰς τὰς Συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήσων. Καὶ διὰ τοῦτο ἀναλαμβάνει τὴν πρὸς τὴν ἐπερώτησιν ἀπάντησιν ὁ Σὶρ **Κάρολος Δίλκ**. Ὁ ὑφυπουργὸς οὗτος τῶν Ἐξωτερικῶν ἐγείρεται, πλησιάζει τὴν τράπεζαν, ἀφαιρεῖ τὸν πῖλόν του ὃν θέτει ἐπ' αὐτῆς, στηρίζει ἐπὶ ἑνὸς βιβλίου τὴν δεξιάν του, καὶ μετ' εὐγλωττίας, δυνάμεως λόγου, καὶ χάριτος σπανίας ἐκτυλίσσει τὴν ἀπάντησιν. Εἶναι μᾶλλον νέος, φέρει γενειάδα μέλαιναν, βραχεῖαν, ἐπιμελῶς διεσκευασμένην, κυκλικῶς πρὸς τὰ κάτω. Τὸ βλέμμα του εἶναι πλῆρες γοργότητος, αἱ κινήσεις πλήρεις ἐνεργείας, καὶ ἡ φωνή του πλήρης σθένους καὶ διαυγείας. Ἔχει μέλαιναν κόμην ἐκλείπουσαν σχεδὸν ὑπὲρ τὸ μέτωπον καλυπτόμενον ὑπό τινων παραλλήλων λωρίδων τριχός. Ἡ ἔκφρασίς του εἶναι ἀβίαστος, αἱ λέξεις του διαδέχονται ἀλλήλας μετ' ἐκπληκτικῆς εὐχερείας, καὶ ἔχει ἐν τῇ ἀγορεύσει του τὸ ἄριστον ἐκεῖνο πειστικὸν ὕφος, ὅπερ ἀποκτῶσι τινὲς ῥήτορες καὶ ὅπερ δίκην πιεστικῆς μηχανῆς ἀναγκάζει ἀκουσίως νὰ παραδέχηταί τις καὶ τὰς παραλογωτέρας τῶν ἰδεῶν. Μόλις περαιώνει τὴν ἀπάντησίν του, καὶ ἐπανευρίσκει τὸ ἐδώλιόν του, ἑτέρα ἐπερώτησις τὸν προκαλεῖ νὰ ἐγερθῇ. Μετὰ τὴν εἰς αὐτὴν ἀπάντησιν τὸν προκαλεῖ ἑτέρα, καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἐν ἀρκετῷ χρονικῷ διαστήματι, ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ διασαφήσεις καὶ ν' ἀναπτύξῃ ἐξηγήσεις ἐπὶ δεκάδος ἐπερωτήσεων ἀφορωσῶν τὸ πολυάσχολον ὑπουργεῖον ὅπερ ἀντιπροσώπευεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ, καὶ περιστρεφομένων περὶ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν, καὶ τὰ διπλωματικὰ μυστήρια ὅλης τῆς Εὐρώπης. Καὶ δὲν κατεπονεῖτο ὁ θαυμάσιος ἀνὴρ, καὶ δὲν ἐστείρευεν ἐν αὐτῷ ἡ πηγὴ τῆς εὐγλωττίας καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων, ἀλλ' ἀβιάστως, ὑπομονητικῶς, ἐπιχειρηματικώτατα, ἀνέλυε τὰ πάντα ἐκτυλίσσων σπανίαν μνήμην καὶ ἐκπληκτικὴν διάνοιαν. Ἐπὶ τέλους ἡ εὐγενὴς διανοητικὴ πάλη του λήγει, καὶ φέρων τὸ λευκότατον μανδήλιόν του ἐπὶ τοῦ καθίδρου μετώπου του, ὁ στιβαρὸς ὑφυπουργὸς κάθηται εἰς τὴν ἄκραν του, ἐνῷ ὁ Πρωθυπουργὸς, ἀφίνει τὴν ἀναπαυτικήν του στάσιν ὅπως κλίνων ὀλίγον πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸν διέδῃ, καὶ τῷ πέμψῃ ἐνθαῤῥυντικώτατον μειδίαμα κ' ἐπιδοκιμαστικώτατον νεῦμα.

* * *

Αἱ ἐπερωτήσεις ἤδη λαμβάνουσιν ἄλλην διεύθυνσιν, καὶ ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ταχυδρομείων. (Postmaster General). Ὁ ὑπουργὸς οὗτος εἶναι εἶδός τι πολιτικοῦ Μίλτωνος. Εἶναι ἐντελῶς τυφλὸς κ' ἐν τούτοις διευθύνει μετὰ σπανίας δεξιότητος ὁλόκληρον ὑπουργεῖον ἔχων ὡς μόνον βοηθὸν τὴν εὐγενῆ σύζυγόν του. Αὐτὸς καὶ μόνος ὁ λόγος ἤρκεσεν ὅπως αἰσθανθῶ μεγίστην συμπάθειαν κ' ἐνδιαφέρον βαθὺ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐκτὸς τῆς ἐλλείψεως τῶν ὀφθαλμῶν του, τοὺς ὁποίους κατὰ τύπον καλύπτει διὰ μελανῶν διόπτρων, εἶναι ἐν γένει καταβεβλημένος καὶ ἀσθενής. Τὸ πρόσωπόν του καλύπτεται ὑπὸ ὠχρότητος συμπαθητικῆς, οἱ χαρακτῆρές του εἶναι ἰσχνοὶ κ' αἱ κινήσεις του προδίδουσι καταπόνησιν. Κ' ἐν τούτοις αἱ ἀπαντήσεις του εἶναι πλήρεις δυνάμεως, καὶ ἡ φωνή του ἀκμαιοτάτη. Ἐκπλήττομαι δὲ παρατηρῶν ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἐκεῖνος ὀργανισμὸς περιέχει τόσον ἰσχυρὸν πνεῦμα, καὶ ὅτι τοσαύτη αἴγλη διανοίας πλημμυρεῖ τὴν ἀόμματον φύσιν τοῦ κ. **Φῶσετ**, οὗτινος ἡ ἐξασθένησις φαίνεται μεγαλειτέρα ἀπέναντι τοῦ Ἡρακλείου παραστήματος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν,ὅστις κάθηται παρ' αὐτόν. Ὁ κ. **Τσάϊλδερς**, εἶναι εἶδος γηραλέου ἀθλητοῦ. Ἔχει στῆθος εὐρύτατον, καὶ πρόσωπον εὔσαρκον καὶ ῥοδαλώτατον, στολιζόμενον ὑπὸ πυκνῆς, κανονικῆς, χιονώδους γενειάδος. Ὅταν ἠγέρθη ν' ἀπαντήσῃ εἰς μίαν ἐπερώτησιν, ἀνέλαβε τὸ εὐσταθὲς καὶ προκλητικὸν ὕφος ὁμηρικοῦ μαχητοῦ, ἡ δὲ σθεναρὰ, βροντώδης, καὶ ἀλύγιστος φωνή του, ἀγορεύοντος, ἠδύναντο νὰ δικαιώσωσιν ἐπὶ πλέον τὴν ἄνω παραβολήν. Προτάσσει τὰ ἐπιχειρήματα σαφῆ καὶ ἄνευ περιπλοκῶν ὡς ἐπιτήδειος ξιφομάχος [illegible] αἰχμὴν τοῦ ξίφους του, καὶ καταφέρει τὰς ἀπαντήσεις του στιβαρὰς

Ὀσάκις ὅπλον ἀντηχεῖ στοῦ Ὄλυμπου τὰ μέρη,
Μετὰ πατάγου ἀντηχεῖ τ' ὄνομα Σιρασκέρη,
Δὲν εἶνε τόπος σπιθαμὴ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη,
Ποῦ τοῦ ποδός μου προφανὲς τὸ ἴχνο νὰ μὴ φέρῃ.

Ἀνάποδα τὰ εἶπα, ἀλλὰ δὲν πειράζει.

Ὡς κύματ' ἀλλεπάλληλα ἀφρίζοντος πελάγους,
Οἱ τοῦρκοι ἐναντίον μας ἐφώρμουν μὲ πατάγους,

Κάτω δηλαδὴ, στὴ μάχη τοῦ Ἀσπροποτάμου.

Ἐγὼ τοὺς ἄλλους ἀκολουθῶν κ' ἑπόμενος κατόπιν,
Τῶν ἄλλων συμπολεμιστῶν ἐξαίφνης ἀπικόπην·
Χίλια ξίφη κατ' ἐμοῦ ἀνορθωμένα ἦσαν,
Ἀντεμαχόμην, ἔσφαζα, ἐπάλαια μὲ λύσσαν,
Ὅτε στὴν τρομερὰν σφαγὴν μοῦ θραύεται ἡ σπάθη,
Κ' οἱ τοῦρκοι ὅλοι χάνονται στῶν ποταμῶν τὰ βάθη.

. . . . . .

Ὦ, αἷμα αἷμα ἔπια καὶ εἶδα ν' ἀνατείλῃ,
Τὴν ἀνεξαρτησίαν μας μὲ ἐρυθρὰ τὰ χείλη,
Καὶ αἷμα, αἷμα πανταχοῦ καὶ πάλιν ῥέον αἷμα,
Καὶ αἷμα τούρκου νὰ ἰδῷ τὸ ἔσχατό μου βλέμμα.

Φρρρμπίζ. Μωρὲ ἔκαμα γιὰ θεατρίνος πρώτης. Ἄμ ἔκαμα καὶ δύο μῆνας προγραμματοκολλητὴς στὴ κομπάνια τοῦ Ἀλεξιάδη,στὴ παράστασι μάλιστα τῶν *Ἀθλίων*, ποῦ βάσταξε τρεῖς 'μέραις, εἶχα λάβει μέρος καὶ εἰς τὸν πόλεμον τῶν ὀδοφραγμάτων, σοῦ τράβηξα καραμπῖνα ποῦ πῆγε ἀντάρα, ἐτσουρούφλησα μάλιστα καὶ τὰ μαλλιὰ ἑνὸς κομπάρσου. . . Ἔχω κάμει τέρατα καὶ σημεῖα, καὶ ἂς μὴ μὲ πιάνῃ τὸ 'μάτι σου.

Δὲν ἦτο κατάστασις αὐτὴ, οὐδ' ἦτο δυνατὸν ἡ φοβερὰ λίμα τοῦ Παλαύρα μου νὰ ὑποφερθῇ, τούτου δ' ἕνεκα ἠγέρθην πρὸς ἀναχώρησιν.

Ὁ πολέμαρχος ὅμως δὲν ἠννόει ν' ἀφήσῃ ν' ἀπέλθω, ἰσχυριζόμενος, ὅτι διέτρεχα κίνδυνον, καθόσον κάτι παστρικὰ τσανάκια παρεμόνευον στὸν ἐλαιῶνα καὶ πολὺ πιθανὸν ἦτο νὰ μοῦ πάρουν τὴν κάππα. Ὁ κίνδυνος μ' ἠνάγκασε νὰ διαμείνω ἐπί τινας ἔτι ὥρας μετὰ τοῦ τρομεροῦ λιμαδόρου μου, μέχρις ὅτου οὗτος μετὰ τῶν ὁπαδῶν του περὶ τὰς χαραυγὰς ἐξεκίνησεν ᾄδων εἰς Πειραιᾶ, ὅπου εὕρομεν καὶ τὸ ἐπίλοιπον φουσάτο τῶν ἐθελοντῶν μπαρκαριζόμενον εἰς γολέτα τινα ἐν ἀταξίᾳ καὶ κατ' ὁμάδας.

Πρὸ τῆς θέας τοῦ πρὸς ἀπόπλουν ἑτοιμαζομένου πλοίου μοῦ ἐκόπησαν τὰ ἤπατα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Παληάνθρωπος.

ὡς κτυπήματα πελέκεως. Τέλος εἶναι ὁ τύπος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.

* * *

Πλὴν ἰδοὺ ἓν ἐσωτερικὸν ζήτημα ἀναφύεται, καὶ ὁ Σὶρ **Οὐίλλιαμ Ἅρκουρτ** ἐγείρεται ἐκ τῆς θέσεώς του. Ὁ μέγας Συνάδελφος τοῦ Γλάδστωνος, καὶ ὁ σπουδαιότερος πρόμαχός του εἶναι παράδοξος ἄνθρωπος. Ἐν συνόλῳ ἔχει τὸν ἐξωτερικὸν χαρακτηρισμὸν ἄγγλου ἀμαξηλάτου. Εἶναι ὑψηλός, εὔσαρκος, καὶ ἀπαθέσταατος. Αἱ κινήσεις του εἶναι μᾶλλον ἀπότομοι. Φέρει πῖλον κολοσσιαῖον, ὃν ἐγερθεὶς ῥίπτει ἀκηδῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν Γραμματέων, τῶν ὁποίων πλεῖστα ἔγγραφα κατακαλύπτει ἤδη ὁ παράδοξος ἐκεῖνος ἐπιδρομεύς. Ἡ περίστασις αὕτη κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς αἰωνίας προσηλώσεώς των τοὺς φενακοφόρους ὑπαλλήλους, ὧν ἠδυνήθην οὕτω νὰ διακρίνω τὴν σχολαστικὴν φυσιογνωμίαν. Ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ πίλου τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν τοὺς ἀναγκάζει νὰ συγκροτήσωσι περίεργον συμβούλιον, μεθ' ὃ ἀπεφάσισαν τέλος νὰ λάβωσι τοῦτον ὁμοῦ καὶ νὰ τὸν ἀπωθήσωσιν ἐκ τῶν ἐγγράφων των, δίκην κανθάρων κυλιόντων τὴν κυλινδροειδῆ τροφήν των, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ μεγίστης εὐλαβείας καὶ παραδόξου φόβου ἐκδηλουμένου διὰ τῶν πρὸς τὸν ἀγορεύοντα ὑπουργὸν κρυφίων βλεμμάτων των. Ὁ Sir William δύναται νὰ ὀνομασθῇ προσφυέστατα ὁ Κικέρων τῶν φιλελευθέρων. Ἡ εὐγλωττία του ῥέει ἐλευθέρως, ὡς πλημμυρῶν ποταμὸς κατακλύζων τὰ πάντα. Οὐδαμοῦ ἵσταται ἡ ἠχηρὰ φωνή του. Ἐνίοτε μεταμορφοῦται τὸ εὐγενὲς ἐσωτερικόν του λαμβάνον τὸν τύπον τοῦ χονδροειδοῦς ἐξωτερικοῦ του, καὶ τότε καταφέρει ὁρμητικὸς κτυπήματα διὰ τῆς δεξιᾶς πυγμῆς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παλάμης, ἐν ᾧ ἡ παράδοξος στεφάνη τῶν γενείων ἅτινα περιβάλλουσι μόνον τὸν αὐχένα του, ἠλεκτρίζεται, καὶ τὰ παχέα ἐρυθρὰ χείλη του ἐξογκοῦνται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὡς ἐὰν ἔμελλον νὰ ῥοφήσωσιν ὁλόκληρον πίθον ζύθου. Διαρκούσης τῆς ἀγορεύσεώς του, ὁ Πρωθυπουργὸς τὸν παρακολουθεῖ μετ' εἴδους θαυμασμοῦ, καὶ ὅταν ἀποσύρεται νὰ καθήσῃ ἡ ὄψις τοῦ Γλάδστωνος λαμβάνει ζωηροτάτην ἔκφρασιν ἐπιδοκιμασίας.

* * *

Ἀλλ' ἅπασαι αὗται αἱ λαμπραὶ κ' ἐνθουσιώδεις ἐντυπώσεις μου εἶναι μηδὲν ἀπέναντι τοῦ θελγήτρου ὅπερ μοὶ ἐπέβαλεν ἡ θέα τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ μαρκήσιος **Ἅρτιγκτων**, ἢ ὁ μέλλων Δοὺξ τοῦ Devonshire, εἶναι ἀνώτερος πάσης περιγραφῆς, ἡ μόνη δὲ κατάλληλος θέσις εἰς ἣν θὰ ἠδυνάμην νὰ τὸν παρουσιάσω, θὰ ἦτον ἡ θέσις ἥρωος αὐλικῆς τινος μυθιστορίας. *Ὁ ἐπίδοξος ἡγέτης τῶν φιλελευθέρων*, εἶναι ὁ τύπος τῆς νεότητος, τῆς κομψότητος, καὶ τῆς καλλονῆς. Ἡ φυσιογνωμία του εἶναι πλήρης ἀνεκφράστου κανονικότητος καὶ γλυκύτητος, τὸ δὲ βλέμμα του τὸ νωχελὲς ἐκεῖνο, ῥεμβῶδες καὶ ἡ δυπαθέστατον βλέμμα, ἀπαιτεῖ πρὸς ἀπεικόνισιν μόνου τοῦ Ῥαμβράνδου τὸν αἰσθηματικὸν χρωστῆρα. Κομψὴ μέλαινα γενειὰς ῥυθμικώτατα κατερχομένη ἀπὸ τῶν παρειῶν καὶ τοῦ πώγωνος ἀποτελεῖ τὸν στολισμὸν τοῦ κάτω μέρους τοῦ προσώπου του. Μύσταξ λεπτότατος, ἀριστοκρατικώτατα ἠνωρθωμένος, παρατάσσεται ὑπὲρ τὰ χείλη του πλήρη σπανίας ῥοδαλότητος. Μέτωπον λευκότατον διαυγέστατον, καλύπτεται ἐπιχαρίτως ὑπὸ κομψῶν τινων βοστρυχιδίων κατερχομένων ἐκ τῆς στιλβούσης, λείας, καὶ κυανιζούσης ἕνεκα τῆς ὑπερμέτρου μελανότητος κόμης του. Ἡ κόμη αὕτη ἀποτελεῖ τὸν μεγαλείτερον κόσμον τοῦ καλλωπιστοῦ πολιτικοῦ. Χωρίζεται πλαγίως εἰς δύο ἄνισα μέρη ὑπὸ κανονικοτάτης λευκαζούσης γραμμῆς, καὶ εἶναι τόσῳ κανονικὴ καὶ διερρυθμισμένη, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἀνήκει εἰς προτομὴν ἐκ μελανοῦ μαρμάρου. Ἡ ἐνδυμασία του εἶναι ἐπιτετηδευμένη ἀρκούντως, περιέχει δὲ ὅλα τὰ μικρὰ ἐκεῖνα καλλωπιστικὰ στοιχεῖα ἅτινα δίδουσι τὸν τύπον τῆς ἐντελείας εἰς τοὺς Παρισινοὺς Dandy. Οἱ ἀριστοκρατικοὶ πόδες του, περιβάλλονται ὑπὸ στιλπνοπεδίλων (Lustrines), ἐχόντων εἰς τὸ μέσον κομψότατον κόσσυμβον ἐκ μετάξης. Παρατηρῶ ἐξ αὐτῆς τῆς θέσεώς μου τὴν λευκότητα καὶ ἁπλότητα τῶν χειρῶν του, ἃς ἀρέσκεται νὰ ἐκτείνῃ πρὸ αὐτοῦ φιλαρεσκώτατα, καὶ διακρίνω καὶ αὐτὴν τὴν ῥοδαλότητα τῶν ὀνύχων του οὓς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θωπεύει φιλοστόργως διὰ τοῦ ἀντίχειρος τῆς ἑτέρας χειρός. Ἔχει στάσιν νωχελῆ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὁποίου κλίνει ἐλαφρῶς τὴν κεφαλήν, ἐν ᾧ τὸ ἀριστερόν του σκέλος λικνίζεται εὐαρέστως ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἀρχηγός του κλίνει πρὸς τὸ οὖς του, καὶ τῷ ψιθυρίζει λέξεις τινας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μικρὰς, εἰς ἃς ὅμως πάντοτε ἀπαντᾷ μὲ ἐλαφρότατον νεῦμα καὶ χαριέστατον μειδίαμα. Ἡμικλείει τοὺς ὀφθαλμούς του ὡς ἐὰν ἡ φαντασία του ἀπέρχεται τῆς πολιτικῆς ἐκείνης αἰθούσης, καὶ πλανᾶται εἰς χώρας πλήρεις καλλονῆς καὶ ἡδυπαθείας. Νομίζει τις βλέπων αὐτὸν ἐν τῇ ῥεμβώδει ἐκείνῃ καταστάσει, ὅτι βλέπει τὸν Ρωμαῖον φανταζόμενον τὴν Ἰουλιέτταν, καὶ ἐν τούτοις, οὐδενὸς ἡ ἀντίληψις ὡς πρὸς τὰς συζητήσεις τοῦ Κοινοβουλίου, δύναται νὰ ὑπερτερήσῃ τὴν τοῦ περικαλλοῦς Μαρκησίου. Περὶ τούτου ἐβεβαιώθην ὅταν ῥιφθέντος σχετικοῦ τινος πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ζητήματος, ἠγέρθη διὰ μιᾶς, προυχώρησεν ὀλίγα βήματα μετὰ τῆς χάριτος ἐπιτηδείου χορευτοῦ πλησιάζοντος ἐνδιαφέρουσαν Κυρίαν, καὶ ἤρχισε ν' ἀνατυλίσσῃ τὴν γλυκεῖαν, ζωηρὰν, καὶ ἐπιβλητικὴν φωνήν του πρὸ τοῦ σιγῶντος ἀκροατηρίου του. Ἡ εὐγλωττία του εἶναι ὁ στέφανος τῶν λαμπρῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἰδιοτήτων τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς, εὐγλωττία ἰδιάζουσα, θελκτικὴ, ὡς μουσικὴ ἐρωτικὴ, πλήρης στροφῶν ἡδυτάτων, καὶ πλήρης ἰσχύος, ἀποσπώσης καθ' ἑκάστην στιγμὴν τὴν γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν. Καὶ ὅταν ἡ ἀγόρευσίς του ἐπεραιώθη, ὅτε διὰ τοῦ αὐτοῦ κομψοῦ τρόπου του ἐπορεύθη ν' ἀναλάβῃ τὴν νωχελῆ του στάσιν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐν μέσῳ ἐπευφημιῶν, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον συγκινήσεως εἶδον ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἀλλὰ μόνον παρετήρησα τὸν ἀντίχειρα τῆς δεξιᾶς του μαλθακῶς ὀλισθαίνοντα ἐπὶ τῶν ῥοδαλῶν ὀνύχων τῆς ἀριστερᾶς. Καὶ ἐνώπιον τῆς σπανίας ταύτης ἐντελείας καταπληχθεὶς, ἠννόησα διατί ὁ Δοὺξ τοῦ Devonshire, συμπαθῶν ὑπὲρ τῶν ἀριστοκρατικῶν Συζύγων τῆς Ἀγγλίας, ἠθέλησε νὰ τοῖς ἐξασφαλίσῃ τὴν ἡσυχίαν, καὶ Συζυγικὴν στοργὴν καὶ ὁμόνοιαν, ἀναγκάσας τὸν ἡδυπαθῆ καὶ περικαλλῆ υἱόν του νὰ νυμφευθῇ.

[Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.]

Timeson

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»